

ler ikke et Dieblit derpaa, sjøndt det jo ikke foreligger juridisk konstateret — at Flertallet af dette Thing ikke vil vedtage den midlertidige Bevillingslov i den tidligere Skikkelse; derfor vil jeg ikke indlade mig paa nogen nærmere Drøftelse af dette Spørgsmaal. Jeg misvovler om paa dette Punkt at kunne overbevise mine ærede Kolleger, ligesom de ikke have kunnet overbevise mig om Urigtigheden af min Anskuelse, lader os altsaa lade det ligge. Ligeoverfor det Spørgsmaal: Naar nu dette Thing ikke vil vedtage en midlertidig Bevillingslov i den ældre Form, staar der nu to Muligheder. Der staar den Mulighed, som tidligere er traadt stærkere frem, end det hidtil er skjort i denne Samling, nemlig den Mulighed, at Thinget overhovedet ikke vil indlade sig paa nogen midlertidig Bevillingslov, at det altsaa helt vil forkaste den, saa staa vi atter overfor det egentlige Hovedspørgsmaal, der ligger bagved: Hvorledes skal der forholdes, naar der ingen regelmæssig Finantslov bringes frem forinden 1ste April? Det er den ene Mulighed, men den er som sagt traadt noget mere tilbage og derfor vil jeg heller ikke indlade mig derpaa. Man er aabenbart for Tiden, om end modstræbende, kommen ind paa den midlertidige Bevillingslov, men har fordret, at den skal have et andet Indhold. Jeg siger derom, at i og for sig antager jeg, at de, som overhovedet ville stemme for en midlertidig Bevillingslov, ikke ville gjøre deres Stemme afhængig af, at den netop har den Form, som den tidligere havde, blot af den Grund, at denne i og for sig kunde være tilstrækkelig. Men et ganske andet Spørgsmaal er det naturligvis, om man kan gaa ind paa det Vædringsforslag, som her foreligger. Det kan jeg for mit Vedkommende ikke, og jeg vil med saa Ord angive Grundene hvorfor.

Det er ikke af en Grund, som hvis jeg delte en Anskuelse, som er udtalt af den høitærede Conseilspræsident baade i forrige og i dette Møde, vilde være afgjørende, nemlig den, at man ikke kunde stemme for en Lov, om hvilken man forudsaa, at den vilde kunde fremkalde forskjellige Fortolkninger. Det er med stor Styrke gjort gjældende af den høitærede Conseilspræsident, at den forrige Form er fortaftelig, fordi det havde viist sig, at den var blevet fortaftet paa forskjellige Maade i Folkethinget og i Landstinget. Men jeg beder den høitærede Conseilspræsident være overbevist om, at den midlertidige Lov kan ikke skrives, hvoraf der jo kan opstaa forskellige Fortolkninger, og det maatte noget bedre motiverede end den Meningsforsjel, som er opstaaet med Hensyn til den ældre Form. Det Krav til dem, der skrive en Lov, at den

skal være saa tydelig, at der ikke kan opstaa Uenighed om dens Anvendelse, er et meget populært Krav, men et Krav, som ikke kan fyldestgjøres. Naturligvis kan en Lov være skrevet bedre, og den kan være skrevet slettere; men jeg havde ikke ventet af den høitærede Conseilspræsident, som i mange Henseender uden at være juridisk opdraget har saa megen skarpt juridisk Sands, den Udtalelse, som man saa ofte hører af Vægmand, at det maa være en overordentlig slet Lov, om hvis Fortolkning der er saa forskellige Meninger. Ved den høitærede Ministers Udtalelse mindes jeg om en gammel Anekdoter — jeg ved ikke, om den er sand. — Da den første Fortolkning af en af de store Lovbøger — jeg tror det var code civil — udkom, udbrød den daværende Keiser: „voilà mon code perdu“. Man kan ikke skrive Lovene saaledes, at der jo kan fremkomme forskellige Fortolkninger. Jeg ser heller ikke, at om der nu viiser sig Uoverensstemmelse mellem de to Thing her, dette er en saa affrækkende Sag. Det tyder paa, at der er Uoverensstemmelse i andre Retninger. Naar der er dybere Uoverensstemmelse, fremkommer ogsaa Uoverensstemmelse paa Punkter, hvor den maatte ellers ikke vilde være fremkommet. Dette er et udbortes tilfældigt Udslag af et Onde, som ligger dybere, og som man ikke angriber, ved at man særlig retter sin Opmærksomhed paa den Meningsforsjel, som er til Stede med Hensyn til denne Lovs Affattelse. Efter min Overbevisning maa den, som stiller den Fordring til en Lov, at den skal være saa tydelig, at den fjerner enhver Misforstaaelse, eller — for at anvende den ærede Conseilspræsidents Ytring — stiller den Fordring til en Lov, at den skal ledsages af en fortolende Rigsdagsbeslutning, hellere stemme imod enhver midlertidig Bevillingslov. At dette kunde føre til, at man overhovedet maa stemme imod mangfoldige Love, er en Sag for sig; det ligger udenfor det nu foreliggende. Jeg kan ikke tro, at der med Rette kan stilles denne Fordring, og det er altsaa heller ikke derpaa, at min Indvending mod Vædringsforslaget grunder sig. Jeg har med Paaskjønnelse lagt Mærke til, at man ved denne Sags Behandling netop fra deres Side, som have bragt dette Forslag frem, har søgt at holde det Abnorme ved den nuværende Situation borte, og netop har fremstillet Sagen saaledes, at Spørgsmaalet var at finde en Form, som man, selv om der ikke blev Brug for den denne Gang, f. Ex. fordi Finantsloven blev vedtagen inden den 1ste April, havde liggende færdig for det Tilfælde, at der blev Brug for den en anden Gang. Derved staar man jo noget friere.